

РЕШЕНИЕ

№ 876

гр. Сливен, 23.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВЕН, II СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Петя Хр. Манова

при участието на секретаря Василка Д. Къчева
като разгледа докладваното от Петя Хр. Манова Гражданско дело № 20232230102045 по описа за 2023 година

Предмет на производството е предявен иск с пр. осн. чл. 415, във вр. с чл. 422 ал.1 от ГПК и цена на иска 15 043,39 лева.

В исковата молба се сочи, че на 11.03.2022 г. е подписано Приложение 1 към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от дата 15.02.2022 г. на основание чл. 99 от ЗЗД, между „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България“ и „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, по силата на който вземането, произтичащо от Договор за потребителски кредит № PLUS-17624262, сключен на 20.01.2020 г., е прехвърлено в полза на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД изцяло с всички привилегии, обезпечения и принадлежности, включително и всички лихви. Длъжникът е уведомен по реда на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД за извършената продажба на вземането от името на „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А. клон България“ с Уведомително писмо с изх. № УПЦ/УПИ-С-БНП/PLUS17624262 от дата 11.03.2022 г., изпратено с известие за доставяне от страна на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, в качеството ѝ на пълномощник на цедента.

Твърди се, че на 20.01.2020 г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България“ като Кредитор и Н. Д. Н. като Кредитополучател, е сключен Договор за потребителски кредит с № PLUS-17624262, при спазване на разпоредбите на Закона за потребителския кредит, с размер на кредита 10000,00 лв. и застрахователна премия в размер на 2846 лв. Лихвеният процент е фиксиран за срока на Договора и е посочен в него, при което общата стойност на плащанията по кредита е договорена в размер на 19 274,40 лв. Така, договорната лихва по кредита е уговорена от страните в размер на 6 428,40 лв.

На основание сключения между страните договор, Кредитополучателят се е задължил

да върне сумата по кредита в срок до 15.02.2024 г., на 48 броя равни месечни погасителни вноски, всяка от които по 401,55 лева, при първа погасителна вноска на 15.03.2020 г., съгласно погасителен план посочен в Договора за кредит, в който е посочен падежа на всяка отделна погасителна вноска. Крайният срок за издължаване на всички задължения по кредита е 15.02.2024 г. (дата на последна погасителна вноска, съгласно погасителен план), но предвид обстоятелството, че Кредитополучателят не е изпълнявал в срок задължението си за плащане на погасителните вноски, кредиторът е приел, че по отношение на вземанията е настъпила предсрочна изискуемост.

Съгласно чл. 5 от Условия към договора за кредит, при просрочване на две или повече месечни вноски, считано от падежната дата на втората непогасена вноска, вземането на Кредитора става предсрочно изискуемо в целия му размер, включително всички определени от този договор надбавки, ведно с дължимото обезщетение за забава и всички разноски за събиране на вземането, без да е необходимо изпращане на съобщение от Кредитора за настъпване на предсрочната изискуемост. Въпреки това, до длъжника е изпратено уведомително писмо, с което е уведомен, че по отношение на вземанията по договора за кредит е обявена предсрочна изискуемост, считано от дата 16.02.2023 г.

Съгласно условията към договора за потребителски кредит, при забава в плащането на една или повече месечни погасителни вноски, Кредитополучателят дължи обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва върху неплатената главница по договора за кредит. На длъжника е начислена лихва за забава за периода от 16.09.2020 г. до датата на подаване на заявлението в съда, която е в общ размер на 1353,79 лева, като за периода 13.03.2020 г. – 14.07.2020 г., не е начислена лихва за забава или неустойка, в изпълнение на разпоредбата на чл.6 от ЗМДВИПОРНС.

В тази връзка за ищцовото дружество е възникнал правният интерес от подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл.410 от ГПК срещу ответника Н. Д. Н.. Съдът е уважил претенцията и по образуваното ЧГД № 2 979/2023 г. по описа на РС Сливен, е издадена заповед за изпълнение, срещу която длъжникът е възразил.

Предвид изложеното се моли съда да постанови съдебен акт, по силата на който да признае за установено по отношение на ответника Н. Д. Н., че същият дължи на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД следните суми:

- 8 616.03 лв. (осем хиляди и шестстотин и шестнадесет лева и 03 стотинки), представляваща главница за периода от 15.09.2020 г. до 15.02.2024 г., по отношение на които е обявена предсрочна изискуемост, считано от дата 16.02.2023 г. - датата на получаване на уведомлението за предсрочна изискуемост;

- 5 073.57 лв. (пет хиляди и седемдесет и три лева и 57 стотинки), представляваща договорна лихва за периода от 15.09.2020 г. (падеж на първа неплатена погасителна вноска) до 16.02.2023 г. - датата на получаване на уведомлението за предсрочна изискуемост;

- 1 353.79 лв. (хиляда и триста петдесет и три лева и 79 стотинки), представляваща лихва за забава считано от 16.09.2020 г. до датата на подаване на заявлението в съда;

За периода 13.03.2020 г. - 14.07.2020 г. не е начислявана лихва за забава или неустойка, в изпълнение на разпоредбата на чл. 6 ЗМДВИПОРНС,

както и законната лихва за забава върху главницата от датата на входиране на заявлението, до окончателното изплащане на задължението.

Претендират се разноските в настоящото и заповедното производство.

В предоставения едномесечен срок е постъпил отговор от ответника чрез процесуален представител, в който се счита, че предявеният иск е допустим, но изцяло неоснователен.

На първо място се счита, че ищецът „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД не е кредитор на ответника и не би могъл да бъде такъв въз основа на представените по делото писмени доказателства.

Сочи се, че представеният по делото Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 15.02.2022 г. с № Д-22-00050- 1/15.02.2022 г. очевидно представлява дарствен договор, тъй като в § 3 от същия не била посочена покупна цена. Следователно при подписване на представения договор не била спазена изискваната от закона форма (чл. 225, ал. 2 ЗЗД), а именно нотариална такава.

В тази връзка се оспорва на основание чл. 193 ГПК истинността на представения по делото частен документ наречен потвърждение за извършена цесия на вземания, на основание чл. 99, ал. 3 ЗЗД относно неговото съдържание.

Сочи се, че представеният документ не съдържал дата, на която е бил издаден същия. Липсвала дата, към която издателят твърди, че е получил цената по сключения договор. Соци се, че върху така прехвърлената бланка някой е изписал на ръка два текста, които очевидно не са били част от първоначалния подписан от автора документ.

Предвид това се моли да бъде открито производство по оспорване на частен документ, който не носи подписа на ответника, по отношение на съдържанието в него, относно трите посочени по горе елемента.

Оспорва се и съдържанието на приложеното извлечение от Приложение № 1 от 11.03.2022 г. към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 15.02.2022 г., на който също някой на ръка бил дописал изгодна за него информация, която не е била част от оригиналния документ. Също така се оспорва и авторството на този документ, тъй като за продавач не се е подписал г-н Д. Д. и това било видно от подписите положени на самия договор за покупко-продажба.

Счита се, че договорът за потребителски кредит № PLUS-17624262 от 12.02.2019 г. е нищожен, поради неспазване на императивни норми в Закона за потребителския кредит. Сключеният договор не отговарял на част от изискванията на чл. 10, ал. 1 ЗПК, както и на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 и т. 12 ЗПК. Не било спазено изискването относно минимално допустимия размер на шрифта при изготвянето на договора, а именно - не по-малък от 12. В конкретния случай за написване на договора бил използван шрифт Garamond с размер най - много 11. Дори и да се приеме, че е налице възможна грешка при извършване

на сравнението или че отклонението е незначително, то нарушение на изискването относно размера на шрифта категорично било налице по отношение на приложения към договора сертификат № PLUS-17624262, който бил съставен в почти нечетлив размер шрифт. Изискването на чл. 10, ал. 1 ЗПК за сключването на договора по ясен и разбираем начин и с еднакъв по вид, формат и размер шрифт се отнасяло до всички елементи на договора. В случая сертификатът бил подписан от кредитора и ответника и в него се съдържали уговорки относно посочената в договора за кредит и дължима от ответника застрахователна премия, поради което се счита, че същият съставлява елемент от договора, по отношение на който трябва да са спазени посочените законови изисквания.

На следващо място се сочи, че в договора е посочен годишен процент на разходите /ГПР/, но единствено като абсолютна процентна стойност. Липсвало посочване на взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на ГПР по определения в Приложение № 1 към ЗПК начин, каквото било изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. В договора бил обективиран погасителен план, който съдържал единствено информацията относно падежните дати на всяка от вноските, размер на вноската и размера на оставащата главница. Липсвало обаче предоставяне на предвидената в чл. 10, ал. 1, т. 12 ЗПК информацията относно правото на потребителя при погасяване на главницата по срочен договор за кредит, да получи при поискване и безвъзмездно, във всеки един момент от изпълнението на договора, извлечение по сметка под формата на погасителен план за извършените и предстоящите плащания, който погасителен план трябвало да посочва дължимите плащания и сроковете и условията за извършването на тези плащания и да съдържа разбивка на всяка погасителна вноска, показваща погасяването на главницата, лихвата, изчислена на базата на лихвения процент и когато е приложимо, допълнителните разходи.

Предвид изложените аргументи и на основание чл. 22 от ЗКП се счита, че сключеният между ответника и „БНП Париба Пърсънъл Файнанс С.А. клон България“ Договор за потребителски кредит № PLUS-17624262 от 20.01.2020 г., е недействителен. След като този първоначален договор е недействителен, то се счита, че той е и непрехвърлим, тъй като прехвърлими били само действителните договори.

Дори и да се допусне, че договорът за цесия е действителен, т.е. спазени са изискваната от закона форма и кредита е прехвърлим, то при всички случаи предявеното от ищеца частично искане за заплащане на неплатени погасителни вноски в размер на 8616,03 лв. за периода от 15.09.2020 г. до 15.02.2024 г., по отношение на която била обявена предсрочна изискуемост, считано от дата 16.02.2023 г., до датата на получаване на уведомлението за предсрочна изискуемост и претендираната за заплащане договорна лихва в размер на 5073,57 лв., считано от 15.09.2020 г. /падеж на първа неплатена погасителна вноска/ до 16.02.2023 г., както и 1353,79 лв., представляваща лихва за забава, считано от 16.09.2020 г. до датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда. Соци се, че това е така, тъй като противно на твърдението на ищеца, че договорът за потребителски кредит бил станал предсрочно изискуем с получаване на уведомление за обявяване на предсрочна изискуемост, такова всъщност не било връчвано на ответника. На тази дата му

било връчено от ЧСИ Гургана Грозева уведомително писмо за извършено прехвърляне на вземания. Никъде в това уведомление нямало волеизявление, че първоначалният кредитор, от името на който ищецът е изпратил уведомителното писмо счита, че кредита е станал предсрочно изискуем.

Сочи се, че в представеното по делото пълномощно от неизвестна дата липсвало и такова упълномощаване. Тъй като на самото пълномощно липсвала достоверна дата, на която то да е съставено, а и във връченото на ответника уведомително писмо въобще липсвало позоваване на това пълномощно, то се счита, че то е било съставено изцяло с цел настоящото производство и следователно за достоверна дата можела да бъде приета датата, на която същото било депозирано в съда. Предвид това предявеното вземане се явявало неизискуемо, а иска предявен преждевременно.

В тази връзка се оспорва представеното по делото Пълномощно издадено от представляващия „БНП Париба Пърсънъл Файнанс С.А. клон България“ КЧТ - Д. Т. Д. за упълномощаване на ищеца да уведоми на основание чл. 99 ЗЗД, кредитополучателите с продадени вземания за извършената цесия, относно датата на неговото съставяне, поради което моли съда да открие процедура по оспорване на частен документ.

Предвид изложеното се моли съда да постанови решение, с което да признае за установено, че Н. Д. Н. НЕ ДЪЛЖИ на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, прендираните суми, както и претендираните разноси, поради неизискуемост на предявените искове.

В с.з. ищцовото дружество - „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД, редовно призовано не се представлява. Депозирана е молба от процесуален представител, с която моли да се даде ход на делото. Поддържа исковата молба по съображенията изложени в нея. В случай, че ответникът представи доказателства или направи доказателствени искания, както и в случай, че изрази становище по основателността на предявените искове, моли за възможност становище по тях. По същество моли съда да уважи предявените искове. Претендира разноските по делото.

В с.з. ответникът Н. Д. Н. се представлява от процесуален представител, който моли съда да отхвърли предявените искове като неоснователни и недоказани както по основание, така и по размер. Претендира разноските по делото.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът прие за установено следното от **фактическа страна**:

Процесното вземане произтича от сключен на 20.01.2020 г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България“ като Кредитор и Н. Д. Н. като Кредитополучател, Договор за потребителски кредит с № PLUS-17624262, с размер на кредита 10000,00 лв. и застрахователна премия в размер на 2846 лв. Лихвеният процент е фиксиран за срока на Договора и е посочен в него, при което общата стойност на плащанията по кредита е договорена в размер на 19 274,40 лв. Така, договорната лихва по кредита е уговорена от страните в размер на 6 428,40 лв.

На основание сключения между страните договор, Кредитополучателят се е задължил да върне сумата по кредита в срок до 15.02.2024 г., на 48 броя равни месечни погасителни вноски, всяка от които по 401,55 лева, при първа погасителна вноска на 15.03.2020 г., съгласно погасителен план посочен в Договора за кредит, в който е посочен падежа на всяка отделна погасителна вноска. Крайният срок за издължаване на всички задължения по кредита е 15.02.2024 г. (дата на последна погасителна вноска, съгласно погасителен план).

Съгласно чл. 5 от Условия към договора за кредит, при просрочване на две или повече месечни вноски, считано от падежната дата на втората непогасена вноска, вземането на Кредитора става предсрочно изискуемо в целия му размер, включително всички определени от този договор надбавки, ведно с дължимото обезщетение за забава и всички разноси за събиране на вземането, без да е необходимо изпращане на съобщение от Кредитора за настъпване на предсрочната изискуемост. До длъжника е изпратено уведомително писмо, с което е уведомен, че по отношение на вземанията по договора за кредит е обявена предсрочна изискуемост, считано от дата 16.02.2023 г.

Съгласно условията към договора за потребителски кредит, при забава в плащането на една или повече месечни погасителни вноски, Кредитополучателят дължи обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва върху неплатената главница по договора за кредит. На длъжника е начислена лихва за забава за периода от 16.09.2020 г. до датата на подаване на заявлението в съда, която е в общ размер на 1353,79 лева, като за периода 13.03.2020 г. – 14.07.2020 г., не е начислена лихва за забава или неустойка, в изпълнение на разпоредбата на чл.6 от ЗМДВИПОРНС.

В тази връзка за ищцовото дружество е възникнал правният интерес от подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл.410 от ГПК срещу ответника Н. Д. Н.. Съдът е уважил претенцията и по образуваното ЧГД № 2 979/2023 г. по описа на РС Сливен, е издадена заповед за изпълнение, срещу която длъжникът е възразил.

На 11.03.2022 г. е подписано Приложение 1 към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от дата 15.02.2022 г. на основание чл. 99 от ЗЗД, между „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България“ и „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, по силата на който вземането, произтичащо от Договор за потребителски кредит № PLUS-17624262, сключен на 20.01.2020 г., е прехвърлено в полза на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД изцяло с всички привилегии, обезпечения и принадлежности, включително и всички лихви. Длъжникът е уведомен по реда на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД за извършената продажба на вземането от името на „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А. клон България“ с Уведомително писмо с изх. № УПЦ/УПИ-С-БНП/PLUS17624262 от дата 11.03.2022 г., изпратено с известие за доставяне от страна на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, в качеството ѝ на пълномощник на цедента.

По делото е назначена съдебно-счетоводна експертиза, от заключението на която е видно, че съгласно Споразумение за отсрочване на погасителни вноски с приложен по делото погасителен план от 17.05.2020 г., сключено между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД и Н. Д. Н., заплащането на погасителните вноски от № 4 до № 9

включително, се отлага за срок от 6 месеца. Вследствие на отлагането, на база приложените справки за платени и неплатени задължения, издадени от „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД и от „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, следва:

Остатъкът от неплатената главница е в размер на 8260,23 лева до 15.08.2024 г., вкл. отложените:

Остатък от неплатена застраховка на кредит-главница – 355,80 лева;

Обща сума на дължима главница, вкл. застраховка-главница – 8616,03 лева.;

Остатък от неплатената лихва – 5073,57 лева /15.08.2024 г./;

Общ размер на неплатено задължение по кредит към 15.08.2024 г. – 13689,60 лева.

Вариант 1 – главница с включена застраховка – 8616,03 лева; размер на обезщетение за забава – 2180,87 лева.

Вариант 2 – главница без включена застраховка – 8260,23 лева; размер на обезщетение за забава – 2090,83 лева.

По делото е назначена съдебно-техническа експертиза, от заключението на която е видно, че от събраните материали и доказателства, след подробно изследване и тестване, се използват различни типове и размера шрифтове в следните документи:

Договор за потребителски паричен кредит № PLUS-17624262 използва шрифт Garamond с размер на шрифта 12, според изискванията по чл.10 ал.1 от ЗПК, във вр. с чл. 22 от ЗПК.

Сертификат № PLUS-17624262 и общите условия към него използват шрифт Arial Narrow с размер 9,5 и 8.

Споразумение за отсрочване на погасителни вноски използва шрифт Garamond с размер 11,5.

Горната фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена въз основа на събраните по делото доказателства, ценени както по отделно, така и в тяхната съвкупност. Представените по делото писмени доказателства, съдът възприе изцяло, като непротиворечиви по между си и допринасящи за изясняване на правно значимите за решаването на спора факти и обстоятелства.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът направи следните **правни изводи**:

Предявеният иск за установяване вземането на ищцовото дружество срещу ответника е основателен и доказан и като такъв следва да се уважи по следните съображения:

Предмет на иска с пр. осн. чл. 422 от ГПК във вр. чл. 124, ал.1 от ГПК във вр. чл. 415, ал.1 от ГПК е установяване вземането на кредитора, за което е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК. По този иск кредитора - ищец следва да докаже факта, от който произтича вземането му и неговия размер. В негова тежест е да докаже фактите, пораждащи претендираното и оспорено право.

Процесното вземане произтича от одобрен и подписан Договор за потребителски кредит № PLUS-17624262, сключен на 20.01.2020 г. БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А. клон България и Н. Д. Н. за сумата 10 000 лева

Установи се, че на 11.03.2022 е подписано Приложение 1 към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от дата 15.02.2022 г. между Париба Пърсънъл Файненс С.А. клон България и Агенция за събиране на вземания ЕАД.. Длъжникът е уведомен по реда на чл. 99, ал.3 от ЗЗД за извършената продажба на вземането от името на кредитора.

Прехвърлянето на вземане е договор, с който кредиторът на едно вземане го прехвърля на трето лице. Длъжникът по вземането не е страна по договора. Със сключването на договора за цесия, т.е. с постигане на съгласие между цедента и цесионера, вземането преминава от цедента върху цесионера в състоянието, в което то се е намирало към същия момент, заедно с акцесорните му права. Тъй като цесията засяга интересите освен на страните по договора и на трето лице - цедирания длъжник, се налага извършването на допълнително действие - съобщаване на длъжника за цесията – чл. 99, ал.3 и ал.4 от ЗЗД. За да породи действие, съобщението трябва да бъде извършено от цедента – чл. 99, ал.3 от ЗЗД. Без да е елемент от фактическия състав на договора, съобщението има значение с оглед на третите лица - цедирания длъжник, правоприменниците и кредиторите на цедента и на цесионера. Като изпраща съобщение до длъжника, цедентът го информира, че вече не е кредитор, а такъв е цесионерът, комуто е прехвърлил вземането си. Това означава, че между длъжника и цедента е прекратена облигационната връзка.

В случая ответникът е уведомен за извършената цесия с връчване на исковата молба

Законът не е предвидил уведомяването на длъжника да става по конкретен и специален начин, поради което същото следва да се счита надлежно извършено, дори да е получено за пръв път с исковата молба. Отделно от това следва да се посочи, че въпросът кога длъжника е уведомен за договора за цесия по никакъв начин не се отразява върху валидността и действието на договора за цесия между двете страни по него и доколкото не се твърди този договор да страда от пороци водещи до неговата недействителност, то следва да се приеме, че процесният договор за цесия е валиден и е произвел действие, че посочените в съответните приложения към договора за цесия вземания са валидно прехвърлени в патримониума на АСВ още на датата посочена в договора за цесия като дата на влизане в сила на прехвърлянето. Неуведомяване на длъжника за извършената цесия би имало значение ако след прехвърляне на вземането длъжникът е продължил да плаща, поради незнание, на предишния си кредитор, а в случая той не е извършвал други плащания, които да не са съобразени от ищеца по делото. Длъжникът може да възрази за липса на уведомяване за извършена цесия само ако едновременно с това твърди, че вече е изпълнил на стария кредитор преди момента на уведомлението. Поради това и съдът приема, че обстоятелството кога е връчено уведомлението до длъжника е без значение за основателността на иска, при положение, че безспорно е установено непогасеното му задължение към ищеца.

Ответникът се е задължил да върне на Кредитодателя при сключване на договора сумата 19274.40 лв., която включва: главница в размер на 10000 лв., застрахователна премия 2846.40 лева, такса ангажимент 350 лева на 48 броя погасителни вноски по 401.55 лева при годишен лихвен процент 25.83 % и ГПР 31.76%.

С отговора, процесуалният представител на ответника прави възражение за недействителност на договора, поради неспазване изискванията на чл. 10, ал.1 от ЗПК, чл. 11, ал.1, т.12 от ЗПК.

С чл. 11, ал. 1 от ЗПК са въведени императивни изисквания относно съдържанието на договора за потребителски кредит, като в т. 11 е предвидено, че договорът трябва да съдържа условията за издължаване на кредита от потребителя, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, а в т. 12 се съдържа изискване погасителният план да съдържа разбивка на всяка погасителна вноска, показваща погасяването на главницата, лихвата, изчислена на базата на лихвения процент, и когато е приложимо, допълнителните разходи.

В настоящия случай визираните по-горе императивни законови изисквания не са изпълнени.

Видно е от съдържанието на процесния договор за потребителски кредит, че същият не съдържа разбивка на определените в него погасителни вноски. Те са посочени като брой и сума, а в отразения в договора погасителен план се съдържа информация за падежните дати на отделните погасителни вноски и размера на оставащата главница. От самия погасителен план не става ясно какви са компонентите на погасителните вноски. В чл. 3 от договора е посочено, че погасителните вноски съставляват изплащане на главницата по кредита, ведно с надбавка, покриваща разноските на кредитора по подготовка и обслужване на заема и определена добавка, съставляваща печалбата на кредитора, а в чл. 2 е предвидено, че застрахователната премия се разделя на броя на погасителните вноски и съставлява част от всяка погасителна вноска. В договора обаче не се съдържат данни от какви суми е формирана всяка от погасителните вноски и какво включва същата като главница, лихва и др. компоненти. Не става ясно също така, нито от клаузите на самия договор, нито от обективирания в него погасителен план, върху какъв размер на главницата се начислява договорната лихва, която в случая е определена като фиксиран лихвен процент.

При това положение се налага извод, че в случая не е налице погасителен план, като част от необходимото съдържание на договора за потребителски кредит, доколкото обективираният в договора такъв не отговаря на законовите изисквания, а представлява по-скоро информация за падежите на отделните погасителни вноски, както и самият погасителен план е озаглавен.

Разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от ЗПК регламентира договорът да бъде сключен по ясен и разбираем начин, като всички негови елементи се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12, в два екземпляра – по един за всяка от страните.

От назначената и приета по делото съдебно-техническа експертиза се установи, че договорът за потребителски кредит използва шрифт с размер 12, а Сертификата и общите условия към него и общите условия за застраховка Защита на плащанията по кредитни карти използват шрифт с размер 9.5 и 8. Споразумение за отсрочване на погасителни вноски използва шрифт с размер 11.5.

След като не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1 и чл. 11, ал. 1, т. 11 и т. 12 от ЗПК, то на основание чл. 22 от ЗПК процесния сертификат и общи условия към него се явяват недействителни.

В този случай и съгласно разпоредбата на чл. 23 от ЗПК потребителят дължи само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. Следователно в случая ответникът дължи връщане единствено на предоставената сума.

От заключението на приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза, става ясно, че остатъкът от неплатената главница с включена застраховка – 8616,03 лева; размер на обезщетение за забава – 2180,87 лева.

Вариант 2 – главница без включена застраховка – 8260,23 лева; размер на обезщетение за забава – 2090,83 лева.

В производството ищецът предявява иск за установяване на вземането му за главница за периода от 15.09.2020 г. до 15.02.2024 г. в размер на 8616.03 лева, договорна лихва в размер на 5073.57 лева за периода от 15.09.2020 г. до 16.02.2023 г.- датата на получаване на уведомлението за предсрочна изискуемост, и обезщетение за забава в размер на 1353.79 лева считано от 16.09.2020 г. до датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, ведно със законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението до изплащане на вземането.

От приетата по делото съдебно-икономическа експертиза се установи, че за исковия период ответникът дължи главница без включена застраховка – 8260.23 лв. В хода на производството не се ангажираха доказателства от ответника, които да установяват, че е изпълнил задължението си за заплащане на дължимата главница по договора за кредит, поради което предявените искове ще се уважат само по отношение на главница в посочения размер, ведно със лихва за забава в размер на 1353.79, считано от 16.09.2020 г. до датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение с изключване на периода по време на извънредното положение.

В останалата си част предявеният иск за главница над размера на сумата 8260.23 лева следва да се отхвърли като неоснователен. По горните съображения са неоснователни и предявените установителни искове за договорна лихва в размер на 5073.57 лева за периода от 15.09.2020 г. до 16.02.2023 г..

На осн. чл. 78, ал.1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените разноски в производството, съразмерно с уважената част от исковите в размер на в размер на 192.28 лева д.т., 192 лева възнаграждение за вещо лице и юриск. възнаграждение, което съдът определя в размер на 250 лева, както и разноски в

производството по издаване на заповед за изпълнение в размер на 192.28 лева д.т. и 50 лева юриск. възнаграждение.

На осн. чл. 78, ал.3 от ГПК ищцовото дружество бива осъдено да заплати на ответника сторените разноси в производството, съразмерно с отхвърлената част от исковите в размер на 1167 лева адв. възнаграждение и 127 лева възнаграждение за вещо лице. Неоснователно е възражението на ищеца за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Съгласно Наредба № 1/2004 г. чл. 7, минималното адвокатско възнаграждение за предявените три иска е в размер на 2404.20 лева, а ответникът е претендирал адв. хонорар в размер на 1750 лева.

Мотивиран от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на **Н. Д. Н.** с ЕГН ***** с настоящ адрес гр. Сливен, ул. „Асен Златаров“ № 83, **ЧЕ ДЪЛЖИ** на „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД, ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „д-р Петър Дертлиев“ № 25, офис сграда Лабиринт, ет. 2, офис 4, следните суми:

- **8260.23 лв.** (осем хиляди двеста и шестдесет и 23 стотинки), представляваща главница за периода от 15.09.2020 г. до 15.02.2024 г. по Договор за потребителски кредит с № PLUS-17624262 сключен на 20.01.2020 г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България“ и Н. Д. Н. като вземането е прехвърлено с Договор за цесия от 11.03.2022 г. в полза на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД;

- **1353.79 лева** лихва за забава, считано от 16.09.2020 г. до датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, както и законната лихва за забава върху главницата считано от датата на входиране на заявлението – 08.03.2023 г. до окончателното изплащане на задължението по издадената Заповед за изпълнение № 602 от 07.03.2023 г. по ч.г.д. № 979/2023 г. на СлРС.

ОТХВЪРЛЯ предявените иск за главница над размера на сумата 8260.23 лева като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОТХВЪРЛЯ предявените иск за договорна лихва в размер на 5073.57 лева за периода от 15.09.2020 г. до 16.02.2023 г. като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА Н. Д. Н. с ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД, ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. д-р Петър Дертлиев № 25, офис сграда Лабиринт, ет. 2, офис 4, разноси в производството в общ размер на сумата 634.28 лева и разноси по ч.г.д. № 979/2023 г. в размер на 242.28 лева.

ОСЪЖДА „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД, ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. д-р Петър Дертлиев № 25, офис сграда

Лабиринт, ет. 2, офис 4 да заплати на Н. Д. Н. с ЕГН ***** разноси в производството в общ размер на сумата 1294 лева

Решението подлежи на обжалване пред Сливенски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването на страните.

Съдия при Районен съд – Сливен: _____